

[Handelsministeren.]

Kirkegaard ud fra forståelige motiver og menneskeligt tiltalende synspunkter er interesseret i, vil det meget let kunne bevirke, at en spredning, der i og for sig skaber arbejdspladser ude omkring — nu er det jo meget svært at pege på hele landet på én gang — for så vidt angår al den øvrige søgning inden for servicefagene, søger støtten dér, hvor den i dag er at finde. Det vil sige, for nu at tage en egn, hr. Kirkegaard kender til, at fra Vestjylland søger man til Østjylland, på Sjælland søger man til København, sagførere og læger og hvad ved jeg, måske endog kroer.

Når dette er tilfældet, synes det mig ganske logisk og naturligt, at man forsøger med visse koncentrationsbestræbelser at skabe sådanne centre visse steder i øgnsudviklingsområderne, så at der omkring disse centre netop kan opstå kombinationen af et basiserhverv og en stærk udvikling i serviceerhvervene, som så kan tiltrække fra de omliggende egne, som jo må måles ikke alt for karrigt i disse motoriserede tider.

Jeg ved, det er noget, man kan diskutere meget og længe, men jeg skal kun til slut sige, at det jo for så vidt er foreskrevet i loven, som den er. Jeg skal ifølge den nugældende lovs § 1, stk. 1, for det første pege på, at der kan ydes bistand til erhvervs-mæssig udvikling i egne af landet, hvor dette må antages at være af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå andel i samfundets almindelige økonomiske, sociale og kulturelle fremgang. Og der siges i stk. 2, at ved ydelsen af bistand skal der søges opnået en lokalisering, der er hensigtsmæssig for erhvervslivet — det er det, jeg har peget på — og tilpasset andre udviklingsfremmende foranstaltninger, som det offentlige har eller påtænker iværksat. Man skal også passe på de offentlige investeringer, der knytter sig til en for stor spredning. Og endelig må jeg pege på § 5, stk. 2, som siger — og det er altså gældende lov og efter min mening altså en fornuftig lov, for det var bl. a. disse punkter her, der tilvejebragte enighed i folketinget i fjor — at inden for hver af de af stk. 1, 1. punktum, omfattede egne træffer rådet nærmere bestemmelse om, hvor lovens bistandsordninger fortrinsvis bør kunne anvendes. Man siger herefter:

„Ved afgørelsen heraf bør der, især for så vidt angår mulighederne for ydelse af bistand i henhold til § 9, tages hensyn til stedets egnethed, eventuelt på længere sigt, for en videregående erhvervs-mæssig udvikling.“

Må jeg sige til hr. Kirkegaard og andre naturligvis, at når der her hentydes til § 9 — det er de såkaldte kommuneindustrihuse — så var det, fordi man på det tidspunkt måtte anse dette for at være det mest kraftigt virkende, det mest direkte middel, man havde i den lov, vi vedtog i 1967, men lige så meget, som det her er sagt om forvaltningen af § 9, må det samme i høj grad gælde for de to nu meget kraftigt virkende økonomiske midler, vi sætter ind, nemlig at man må forsøge ikke at opnå en fuldstændig koncentration — intet er fuldstændigt, ej heller administrationen af øgnsudviklingen — men de økonomiske, de kraftige midler bør man forvalte i overensstemmelse med det, man nåede til enighed om i fjor. Hvad angår garantiene, vil man naturligvis i hovedsagen følge den samme linje, men dér er man jo langt friere stillet og kan tage langt mere individuelle hensyn, hvor sådanne måtte være påkrævede.

Jeg har været meget glad for at få lejlighed til at sige disse ting, og jeg glæder mig til at kunne drøfte dem videre i udvalget.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger. Handelsministeren har jo udførligt redegjort for baggrunden for lovforslagene her. Det drejer sig for mit vedkommende først om at takke de ærede ordførere, der har været oppe, og hvor der jo ikke fra nogen side blev rettet nogen sønderlemmende kritik mod lovforslaget.

I anledning af en række bemærkninger vil jeg gerne fremholde, at det drejer sig her om en midlertidig lov, og når en lov er midlertidig og med en så kort virketid, som tilfældet er, er det naturligvis klart, at vi helst vil hænge den op på lovadministrationsopgaver, vi har i forvejen, således at man for denne lovs vedkommende hverken skal bygge et selvstændigt administrationsapparat op eller skal have ret mange undtagelser fra de områder, som f. eks. de almindelige afskrivningsregler har med at gøre. Derfor har man i den faglige afgræns-